

"ภิกษุ" ของพุทธ ไม่ใช่ "ผู้ขอ"

"อธิษฐาน" อย่าให้เป็นอธิษฐานที่มีกิเลสมีตัณหา

ระวัง "อย่าขอ"

อย่า "อยากได้" มาเป็นส่วนได้ของตน

เราต้องหัด "ให้" โดยไม่มี "แลก" โดยไม่มี "เอามาตอบแทนคืน" เป็นของตน

"ทานมัย" ที่เป็นภาวนา จนมีมรรคผล

ให้เป็นให้สำเร็จเสร็จจรด ถูกต้องสังฆกรรมสัมบูรณ์ได้อยู่เสมอๆ

นี่คือ "วิปัสสนา" แท้ๆ ที่พุทธมามกะทุกคนพึงควรทำ

เป็น "ทานมัย"

เป็น "บุญกิริยาวัตถุ" แท้ๆ จริงๆ

อย่าปล่อยปละละเลยเป็นอันขาด มันเป็นการสร้าง "สันติภาพ" และ "ภราดรภาพ" ที่แท้จริงจริงๆ อยู่ในโลก

อยู่ในสังคมมวลชน

ถ้าผู้ใดทำถูกต้อง "ตั้งจิต" (อธิษฐาน) ให้มัน "ว่างจากกิเลสชอบ-ชัง" ได้ ทำการ "ให้" โดยปราศจากโลภะ โทสะ

โมหะได้จริงๆ เป็น "สัมมาสังกัปป" แท้ๆ ทุกวันๆ

ทำการ "ให้" โดยไม่มีจิต "ขอ" โดยไม่มีจิต "อยากได้" มาเป็นส่วนได้ของตน ก็นั่นแหละคือ "ภาวนามัย" ของผู้นั่นเอง

ร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็น "วิปัสสนากรรมฐาน"

ถ้ามีองค์ ๘ ของ "มรรคอริยสังข" ได้ครบบริบูรณ์ ก็จะมี "ผล" นิพพานในขณะที่คนปกติลืมตาโผลงๆ นี่แหละ ใต้งๆ

สังขม "ผล" เป็นนิพพานจริงได้ยิ่งกว่า ไปมัวหลงผิดอยู่ว่า "นั่งหลับตา" เท่านั้นเป็นวิปัสสนา กรรมฐาน หรือ "นิพพาน" นั้นจะได้ก็ต้องจากการ "นั่งหลับตา" เท่านั้น เพราะนั่น มันเป็นความเห็น ของพวกฤาษี หรือเดียรถีย์

ที่ยังไม่มีความรู้ใน "พุทธวิชา" เป็นสัมมาทิฐิ

ยังมีความรู้ ความเข้าใจ ไม่เป็นสัมมา ตั้งแต่ "อริยมรรค" ข้อแรก กันทีเดียว ดังนั้น ข้ออื่นในองค์มรรคทั้ง ๘ ก็เป็น

"สัมมา" ไม่ได้แน่ เพราะ "สัมมาทิฐิ" ย่อมเป็นประธานของมรรคองค์อื่นๆ ทั้งปวง

การเข้าใจ ในระบบทฤษฎี "สัมมาอริยมรรคมีองค์ ๘" จึงไม่ใช่เรื่องปกติพื้นฐานสามัญ

เมื่อผู้ใด เข้าใจถูกต้อง ในความลึกซึ้งตามทฤษฎียิ่งใหญ่ของพระบรมศาสดาดีแล้ว ก็คือเกิด "สัมมาทิฐิ" แล้ว

ต่อจากนั้นทุกวันทุกเช้า ก็ตักบาตร - ทำบุญให้มี "สัมมาสังกัปป" ให้ถูกๆ ตรงๆ ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว

จะมี "วาจา" ด้วยว่า เรา "ให้" ก็เป็น "สัมมาวาจา" แคมเข้าไปอีก หรือไม่พูด ก็บริบูรณ์อยู่ในตัวอยู่แล้ว

ตั้งแต่กล่าวคำว่า "นิมนต์คะ-นิมนต์ครับ" เชื้อเชิญมารับบาตร แต่ตอนต้นโน้น ก็พอแล้ว ในการกระทำของเรา

ในขณะนี้ มันก็เป็น "ธรรมะ"

เป็น "ผู้ให้" เป็น "ผู้เสียสละ" อยู่ชัดๆ อยู่แล้ว

เป็น "สัมมากัมมันโต" อย่างไม่ผิดไม่เพี้ยนอะไร

เราทำอยู่เป็นประจำหรือทำอยู่เสมอในชีวิตนี้ มันก็ได้ชื่อว่า "สัมมาอาชีโว" ของเราแล้ว

ได้พากเพียร พยายามด้วยดี ให้เป็น ให้มาก ให้เกิดอยู่เสมอๆ ให้ดี ให้ถูก ให้ตรง ตามที่รู้ ที่เข้าใจนี้ อยู่เสมอก็เป็น

"สัมมาวาจาโม"

เราทำด้วยความเต็มของ "สติ" ด้วยความรู้ตัวดี มี "สัมมวิจยสัมโพชฌงค์" มีการควบคุมจิต ไม่ให้มีโลภะใด

โทสะใด เกิดอยู่ๆ แม้มาก แม้มืดก็ไม่ให้มีทุจริต หรือไม่ให้มีอกุศลกรรมบถใดๆ

ก็นั่นแหละ "สติปัญญา" อันทรงอยู่พร้อมเป็น "ธรรมจิติ" เป็นการฝึกจิตให้มัน "ตั้งอยู่" ในสภาพปราศจาก

"อกุศลจิต" อยู่อย่างแท้จริง คือ "สัมมาสติ"

เมื่อเกิดเมื่อมีเมื่อเป็นอยู่ได้เสมอๆจริง ก็เรียกว่า "สมาบัติ" แท้ๆ หรือสังขม "สัมมาสมาธิ"

เรารู้จริง เราเห็นจริงอยู่กับจิตกับการกระทำ (กรรม) ของเราและได้ปรับกาย - วาจา - จิต โดยเฉพาะ ได้ลดกิเลส

ในจิตอยู่นี้แหละ เป็น "สัมมาสติ" แท้ๆ หรือ "สติสัมโพชฌงค์" ที่ต่างกับการมี "สติ" ของปุถุชน หรือของ

กัลยาณชนธรรมดาๆ

การได้กระทำอะไรต่างๆ ตามสัมมาทิวฐิ และมีสังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ-วายามะ-สติ ให้เป็น "สัมมา"

ครบองค์ประกอบ จนเป็นมรรคสมังคี พรั่งพร้อมอยู่เช่นนี้ มันก็สังขมลงใน "จิต" จริงเป็น "อธิจิต" (สัมมาสมาธิ)

แท้ทุกครั้ง ทุกคราว ทุกขณะ ที่มันบริบูรณ์จริง มันก็ครบองค์ ๘ ของ "มรรคอริยสังข" ดังนี้ ผลที่ได้คือ สัมมาญาณ

(อริปัญญา) - สัมมาวิมุตติ ก็ตามมา ทุกกรรม ทุกกิริยาของผู้ทำ "ผล" อันสูงสุด คือนิพพาน ก็ย่อมเป็นอันหวังได้

สมาธิของพุทธ ชื่อว่า "สัมมาสมาธิ" เพราะเมื่อเข้าใจได้ด้วยปัญญา รู้ได้ด้วยเหตุผลแล้ว เราก็ชื่อว่ามี "สมาธิ

กุสโล" รู้ใน "สัมมาสมาธิ" แท้ อันเป็น "สัมมาสมาธิ" ของพระอริยะ

เพราะเป็น "สมาธิ" ที่มีเหตุมีองค์ประกอบ ได้แก่ สัมมาทิวฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ

สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ และความที่จิต มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล

เรียกว่า สัมมาสมาธิของพระอริยะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง ตามที่พระพุทธองค์ ทรงสอน ย้ำยืนยันถึง

"สัมมาสมาธิของพระอริยะ" ไว้ในมหาจัตตารีสกสูตร มัช. อุปร. (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔)

"สมาธิ" ที่เป็น "สัมมา" แบบพุทธ และเป็นของ "พระอริยะ" แท้ จึงจะไม่ใช่สมาธิที่เกิดตามแบบฉบับ ที่พากันนั่ง

"หลับตา" ทำอย่างผู้ที่ยังมีจณาทิวฐิอยู่ หลงเข้าใจเลยจริงๆ แต่เกิดตามแบบฉบับของ "อริยสังข" ข้อที่ ๔ คือ

"สัมมาอริยมรรคมีองค์ ๘" ซึ่งปฏิบัติอย่างมีเหตุ และมีองค์ประกอบ พร้อมด้วยองค์ ๗ ครบสมบูรณ์

และเมื่อพยายามฝึกหัดทำให้ถูกให้ตรงเสมอๆ ก็จะเป็น "สมาธิสส สมาบัติ" [การนั่ง "หลับตา" ทำสมาธิ

ถ้ามีสัมมาทิฐิ และทำถูกต้อง ก็เป็นอุปการะจริง]

เมื่อทำได้ "เสมอๆ" มันหลายเสมอเข้า มันก็เป็น "สมาธิสส สฐิติ" คือแน่นอนมั่นคงขึ้น และแล้ว เราก็รู้เปลี่ยน รู้ปรับ

ทำทำโน้นอย่างนี้ ให้มันมั่นคง ให้มันแน่นอนในอย่างใหม่ ในทำอื่นอีก ไม่ให้มันติด มันยึด หรือ ไม่ให้มัน "หลง"

สิ่งที่ได้ ไม่ให้มันเกาะส่วนที่เป็นได้แล้วนั้นๆ ต่ไปอีก เพราะไม่เช่นนั้น มันจะยึด จะชื่อว่าเป็น "อึดตา"

ซบซ้อนเข้าไปอีก หรือเป็น "อภินิเวส" ดังนี้คือ "สมาธิสส วุฏฐาน" ทำปัญญาให้ชัด ในสิ่งนั้น ส่วนนี้ อย่างนั้น อย่างนี้

ทำนั้น ทำนี้ ให้ "รู้" เพิ่มขึ้นๆ ทั้งขนาด ทั้งแง่มุม ให้ถูกรูป ถูกรูปร่างของจิต จริงจัง แน่นมัน จนได้ชื่อว่า "สมาธิสส

กัลลิต"

และแม้ทุกอย่างดำเนินอยู่ในจิต การเป็นไปของจิตมีความเป็นอยู่อย่างไร ก็รู้ก็เห็น ในกรรม ในภิกขุของจิต อยู่จริง จะไม่ให้เป็นก็ได้ จะไม่ให้ไปก็ได้ หรือจะให้เป็นอย่างนั้นตลอดก็ได้ จะให้ไปอย่างนี้ตลอดก็ได้ ก็ได้ชื่อว่าเป็น

"สมาธิสส โคจร"

สุดท้าย "รู้ก็แน่แท้" และ "ทำก็ได้แน่จริง" ตามที่รู้จนเก่งจนเยียมยอดเด็ดขาดเป็นจริง, มีผลจริง, สำเร็จจริงแน่นอน

มีผลชงัด ก็เรียกว่า "สมาธิสส อภินิหาร" ดังนี้แล คือ "สัมมาสมาธิ" บริบูรณ์ที่มี "อธิจิต ๗" (สมาธิ ๗)

พร้อมพร้อมแท้จริง

นี่คือการสร้างสัมมาสมาธิ หรือสภาพของ "สมาธิ" ที่พุทธศาสนาหมายเอา ต้องให้ถูกให้ตรง จึงจะเป็น "สัมมา"

มีฉะนั้นจะเป็น "มิจฉาสมาธิ" อย่างฤาษีเดียรถีย์ทั้งหลายกันไปหมด !

"บิณฑบาต" เป็นตัวชี้ตัววัดค่าของพุทธศาสนา

จะเห็นได้ว่า "บิณฑบาต" นั้นไม่ใช่ของกล้วยๆหมูๆ และไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลินๆ หัวๆ หรือตื้นๆเขินๆ โดยเฉพาะ ไม่ใช่

"เครื่องมือหากิน" ของคนที่ไม่ตั้งใจประพฤติ เพื่อลดละกิเลส

ไม่เลย!

ทำให้จริงทำให้ถูกทำให้ถึงที่สุดนั้นก็คือ การปฏิบัติธรรม คือการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน อันจะพาไปสู่

"นิพพาน" โดยแท้โดยจริง และทั้งจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ได้ยืนยันกระทำการบำรุงศาสนาไว้ ได้สนับสนุน - นับถือ

-เทิดทูน -บูชา พุทธศาสนาไว้แท้ๆ มีที่อ้างมีที่อิง

"พระ" เองก็ต้องพากเพียรเรียนรู้และกระทำให้ถูกให้ตรง ให้เป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน อันส่งผล ถึงขั้นจิต

ชั้นวิญญูญาณ เป็นศิลปะ อันดีมีให้ได้จริงๆ มันไม่ใช่ของง่ายเลย ที่จะทำให้ถูก ทำได้ตรง ทำได้จนส่งผล เป็น

"ศิลปะชั้นโลกุตตระ" จนเกิดผล แม้แก่ตน แก่มวลชน อย่างเอก อย่างสูงส่ง

พระบรมศาสดา ถึงกับทรงกำชับกำชากับพระสาวกทุกองค์ว่า "บรรพชาอาศัยโภชนะ คือคำข้าว อันหาได้

ด้วยกำลังปลีแข้ง (การบิณฑบาต) เธอพึงอุตสาหะในสิ่งนั้นตลอดชีวิต" อันนี้เป็นหลักเป็นแกนของ "พระ" ทุกรูป

ต้องทำ ต้องอาศัยให้ได้ตลอดชีวิต ต้องเลี้ยงตน ด้วยการบิณฑบาต ซึ่งต้อง "อุตสาหะ" จริงๆ (ไม่มัน มันจะซี้เกียจ
สันหลังยาว" ไม่ทำเองง่ายๆด้วย)

อาหารที่ได้จากกรรมวิธีอื่นๆ เช่น อาหารถวายสงฆ์ก็ดี อาหารเฉพาะสงฆ์ก็ดี การนิมนต์ฉันก็ดี อาหารถวาย
ตามสลากก็ดี อาหารถวายในบัณฑิตก็ดี อาหารถวายในวันอุโบสถก็ดี อาหารถวาย ในวันปาฏิบพัตติ นั้นถือเป็น
ลาภส่วนเกิน ลาภส่วนเหลือ (อติเรก ลาโภ หรือเป็นแค่ HOBBY, EXTRAORDINARY) ไม่ใช่เป็น ของหลัก

ถือว่าเป็น "ของเพื่อ" ก็ได้ สำหรับในบางครั้งบางคราว จะงด จะปฏิเสธ จะไม่รับ ก็ยอมได้
แต่ "บิณฑบาต" นั้นจะต้องมีเสมอ ต้องอุตสาหะวิริยะ ต้องทำให้เป็น "นิสัย" (HABIT, FOUNDATION) ทำให้เคย
จนเป็นปกติ จนไม่เหน็ดเหนื่อย ไม่เบื่อระอา เป็นสิ่งที่ทำสบาย และต้องทำประจำชีวิต (สัมมาอาชีวะ)
และสุดท้าย ก็ารู้แจ้งเห็นจริงว่า "บิณฑบาต" นั้นคือการทำงาน (กรรม) ที่สำคัญประจำชีวิตภิกษุ คือภิกษา ที่มีผล
ต่อศาสนาสูงส่งออกปานใดๆ มันเป็นเครื่องซี้บอก ให้รู้ถึงความเจริญรุ่งเรือง หรือ ความเสื่อมของ "พุทธศาสนา"
ก็ได้ อย่างชัดเจนด้วย สำหรับผู้รู้แจ้งจริง ในสังฆธรรม

เพราะหาก สังคมสงฆ์ใด ไม่นิยมการบิณฑบาต หรือภิกษุใดไม่เอาภาระการบิณฑบาต ฉะนั้นแต่อาหาร
ที่เขานำมาถวาย ที่เป็นชนิด อติเรกลาภ (EXTRAORDINARY) หรืออาหารจากโรงครัว ที่ทำให้ประจำ หรือ
ไม่เช่นนั้น ก็อาหารหนัก ถึงขั้นซื้ออาหาร มาฉันตามต้องการเสมอๆ หรือว่าจ้างให้คนทำมาให้ฉัน หนักที่สุด
ก็ทำกินเอง นั่นก็คือ ความเสื่อมของพุทธศาสนา ที่เกิดจากกิเลส หรือความไม่รู้เนื้อแท้ (สภาวะสัจจะ)

ของพุทธศาสนา

"บิณฑบาต" เป็นองคพยของพุทธศาสนา

ภิกษุของพุทธศาสนา หรือแม้แต่เป็นสามเณรมีศีล ๑๐ ไม่รับเงินทองแล้ว ไม่สะสมทรัพย์ศฤงคาร (โกศกัณฑ์ธา
ปหายะ) ย่อมต้องเป็นปฏิคาหก คือผู้รับการเลี้ยงไว้จากทายก - ทายิกา (ผู้ให้)

และ ธรรมเนียม หรือหลักเกณฑ์แห่งการเลี้ยงชีพ ที่ให้ทายกทายิกาเลี้ยงไว้ ตามที่พระพุทธเจ้ากำหนด
ให้เป็นสำคัญ ก็คือ เติมนอก "บิณฑบาต" เลี้ยงชีพเป็นประจำชีวิตให้ได้ทุกวัน ตามคำสอนของ พระบรมศาสดา

ที่ว่า "คำข้าวอันหาได้ด้วยกำลังปลีแข้ง" นั่นเอง

การ"บิณฑบาต" จึงเป็นพฤติกรรมสามัญที่มีควบคู่ไปกับชีวิตของความเป็นภิกษุ หรือแม้แต่สามเณร ดังกล่าวแล้ว
จะขาดเสียมิได้ ประหนึ่งเป็นอวัยวะส่วนน้อย หรือใหญ่ในร่างกายของคน (องคพยพ) ฉะนั้น
ดังนั้น ถ้าสังคมสงฆ์ใด หรือภิกษุสามเณรรูปไหน ไม่บิณฑบาตหรือไม่ค่อยบิณฑบาต ก็เท่ากับ คนมีอวัยวะ พิการ
หรือ เป็นคนไม่สมบูรณ์

ศาสนาพุทธจะต้องมี "บิณฑบาต" เป็นส่วนหนึ่งของพุทธศาสนา จึงจะแสดงว่า พุทธศาสนาสัมบูรณ์ ไม่พิการ
ไม่บกพร่อง ไม่ขาดแหวง หรือไม่เสื่อมโทรมนั่นเอง และจะสมบูรณ์แท้จริง ยิ่งเท่าใด

ก็ด้วยการ "บิณฑบาต" นั้น มีธรรมสาระ หรือมีสาระสัจจะของ "บิณฑบาต" ครบสาระสัจจะทั้ง ๑๐ ข้อ
ตามที่ได้อธิบาย สาธยายมาแล้ว ๙ ข้อ และกำลังจะสาธยายถึงข้อที่ ๑๐ นั้น

ได้จริง

ถูกจริง

เป็นจริง

มีแท้ยิ่ง เท่านั้นๆ

"ยาก" จึงมีเก็ มีปลอม

เมื่อไขความมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็จะมีคนคิดสอบสวนเทียบเคียงเอากับสภาพความเป็นจริงได้ว่า "บิณฑบาต"

นั้นเป็นของทำได้ยากจริงๆ

ผู้จะทำได้ ทำถูก ทำเป็น ก็ต้องฝึกต้องเพียร แม้เพียงให้เห็นเป็นสมณะสาธุรูปในการ "บิณฑบาต" ให้เข้ารูไปเข้ารอย

ก็ยากแล้ว ไหนจะด้าน "นามธรรม" ให้บริสุทธิ์ผุดผ่องอีก และจะทำให้เป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

จนถึงขั้นโลกุตระด้วยนั้นก็แสนยากยิ่ง

หากไม่พากเพียรอุทสาหะอย่างถึงนั้น จะไม่บรรลุเป้าหมายเลย

เพราะมันยากดั่งได้ชี้มาให้เห็นกันนี้แหละ เราจึงได้ประสบกับ "บิณฑบาต" เก็ๆ ปลอมๆ กันเยอะแยะ และ

จะได้ประสบ "สมณพราหมณ์ผู้เจริญ (พระผู้ใหญ่หรือผู้มีชื่อเสียง) บางจำพวก" ไม่บิณฑบาตกัน ถมเถด้วย

เหตุเพราะ มันเป็นไปได้จริง มีความหมายตรงตามคำตรัสกำชับกำชาของพระบรมศาสดาว่า มันยาก ! มันยาก !

พระพุทธองค์ จึงต้องใช้คำว่า "อุทสาหะ - วิริยะในเรื่องนี้ตลอดชีวิต" กันอย่างจริงจัง ถึงจะบรรลุผลมี "บิณฑบาต"

เป็นนิสัยได้ (บิณฑบาต เป็น "นิสัย" หนึ่งใน "นิสัย ๔" ของภิกษุ)

จะเกิด "ญาณ" และเกิด "วิมุตติ" จนไม่ทุกข์ไม่สุขกับเรื่อง "บิณฑบาต" ได้ นั้น มันเป็นเรื่องทำได้ยากจริงๆ แล้ว "พระ"

ผู้นั้น จึงจะมี "บิณฑบาต" เป็นสัมมาอาชีวะจริงๆ

มิใช่เป็นพระที่คอยฉันแต่ "สังฆภัตตะ" (อาหารถวายสงฆ์อย่างทั่วถึง) หรือ "อุทเทสภัตตะ" (ซึ่งหมายความว่า

เป็นอาหารที่มีผู้ทำมาถวายสงฆ์นั้นแหละ แต่ไม่ทั่วถึง) เป็นต้น หรือไม่ก็เป็นพระ ที่คอยฉันแต่ อาหาร

ที่เป็นลาภพิเศษ (อติเรกลาภ) ลักษณะนี้ พระพุทธองค์ให้ถือเป็นครั้งเป็นคราว ถ้าใครรับอาหารอย่างนี้

เป็นการประจำ หรือเป็นไปโดยมากอยู่ ก็ไม่ใช่ "สัมมาอาชีวะ" ผิดความเป็น "สมณะ" แห่งลัทธิพุทธ เป็นเดียรถีย์

หรือแม้แต่วินัยก็ห้ามไว้ว่า พระที่ไม่เจ็บป่วย จะฉันอาหารจากโรงครัว ในที่พักอาศัย, อาหารในโรงทาน

(อาวสถปิลโห) โดยไม่ออกบิณฑบาตนั้น ได้เพียงครั้งเดียว ขึ้นทำกันเป็นกิจวัตร ติดต่อกันอยู่ ก็อาบัติ

กันอยู่ตลอดที่เกิน "หนึ่งครั้ง" ติดต่อกันอยู่นั้นแหละ

เราจะเห็นได้ว่า มันเป็นความละเอียดลึกซึ้งไปทั้ง "พระ" ผู้จะบิณฑบาต ซึ่งจะให้ได้ให้ดี ให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็น "บิณฑบาต" บริบูรณ์ ทั้งให้ "ผล" สูงส่งอยู่ในโลกอยู่ในสังคม และเป็นความละเอียดลึกซึ้ง ไปทั้ง "ญาติโยม" ที่จะเป็นผู้ตักบาตร

แม้แต่แค่ให้เข้าใจว่าเป็น "บุญ" เป็นกุศลแท้ๆจริงๆ มิใช่หลอกมิใช่ล่อเลย แต่มันมีเหตุมีผล รู้และเข้าใจ ในสังขารม จนเกิดศรัทธาแรงพอ กระทั่งผู้นั้น ตักบาตรประจำ หรือตักบาตรบ่อยๆ ก็ทั้งยากแล้ว

ยิ่งขั้นต้องทำให้ถูกต้อง ให้เป็นวิปัสสนากรรมฐาน ให้ส่งผลถึงในใจ ในจิตเป็นพลวปัจฉัย สุนิพพาน อย่างแท้ๆ
จริงๆ ก็ยิ่งแสนยากยิ่งอีก

แต่จะไม่ยากเลยสำหรับผู้ปัญญาดี ผู้มีเนื้อหาที่เป็นศรัทธาเดิมอยู่แล้ว เมื่อมาเข้าใจเรื่อง "บิณฑบาต" ด้วยนัยยะต่างๆ ที่ได้สาธกมานี้เข้า

แม้จะไม่เคยได้ใส่บาตรมาก่อนเลย ก็จะเริ่มใส่บาตรเพื่อประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ขึ้นได้ทันที และ ผู้เป็นพระ ก็เช่นกัน บางท่านอาจจะยังไม่เคยได้ยินได้ฟัง ไม่เคยได้รู้ดังที่อธิบายมานี้ พอมารู้ดังนี้เข้า ก็จะปรับปรุงตน จะกระทำอย่างถูก อย่างดีได้ทันที เช่นกันด้วย

"บิณฑบาต" เป็นพฤติกรรมที่มีเกียรติและศักดิ์สิทธิ์

เมื่อผู้ใดรู้แจ้งเข้าใจแจ่มชัดแล้วว่า

"บิณฑบาต" ไม่ใช่ของเล่น ไม่ใช่เรื่องกล้วยๆ ไม่ใช่พฤติกรรมของคนไป"ขอ" (ทาน) แต่เป็นพฤติกรรม ที่มีเกียรติ และศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งประกอบไปด้วยความรู้ (วิชา) และการฝึกฝนจนเป็น จนถึง "บุญ" ถึง "คุณค่า" แท้กันจริงๆ

เป็นของทำได้ยาก แต่มีผลสูง มีคุณมากล้น ผู้นั้นก็จะพากเพียร อุตสาหะอย่างยิ่ง

และยิ่งผู้ใดทำได้โดยไม่ยาก ทำได้โดยไม่ลำบาก ผู้นั้นก็จะเต็มใจและรีบทำทันที ตามกาละ ตามหน้าที่ ถ้าผู้นั้นยืนยัน และมี "ความเป็นจริง" ว่า ตนบูชา-ตนเทิดทูน-ตนนับถือ "ตน" ก็จะต้องเป็นอยู่ โดยมี การกระทำ (กรรม) มีกิริยา(กรรม) เพราะมี "ความจริงใจ" (จิต) ให้ปรากฏออกมา แสดงถึงความสนับสนุน ของตน ที่แท้จริงๆ ที่เดียว

เนื่องจากผู้นั้นรู้แล้วเป็น "อธิปัญญา"จริงๆ ว่ามันเป็น"คุณ" มันเป็น"ค่า" และมันเป็น"บุญ" โดยสังขารม เมื่อผู้ใด ได้กระทำมันก็เป็นทั้ง "บุญ" ทั้ง"คุณ" ทั้ง"ค่า" ทั้ง"แก่ตน" รวมไปถึงทั้งหมดทั้ง"แก่สังคม"

"ความปรากฏจริง" หรือ "ความเป็นจริง" จึงเกิดได้ มีการยืนยันได้ด้วยควมมี "วิชา" จริง และการทำได้จริง ของคนจริง! ดังนี้

๑๐. "บิณฑบาต" เป็นประธานก่อกำเนิดให้เห็น"การให้-การเสียสละ"เกิดและมีอยู่ในโลกอย่างสำคัญ

เพราะโลกจะขาด "การให้-การเสียสละ" ไม่ได้! โดยเฉพาะการให้ด้วยศรัทธา ด้วยบูชาเคารพ การให้ โดยไม่มีการบังคับ

เป็นความจำเป็นอย่างเหลือเกิน ที่จะต้องย้ำเตือนให้แก่มวลมนุษย ต้องสร้างค่านิยมในเรื่อง "ให้" เรื่อง "เสียสละ"

ที่ไม่ต้องถูกบังคับ ไม่ต้องถูกขอ

"เสียสละ" ด้วยความเห็นดี

"เสียสละ" หรือ "ให้" ด้วยปัญญาบริสุทธิ์เต็มใจ "ให้" ด้วยความเกื้อกูล

"เสียสละ" ด้วยสภาพไม่มีการขอ แม้เพียงในที่ของผู้รับ

ต้องให้รูปธรรม-นามธรรมแห่งการเสียสละ-การให้-การหมั่นเวียนเช่นนี้ๆ "เกิดอยู่" ในโลกเสมอๆ เพื่อถ่วงดุล

สภาพของการเอา-การหวงแหน การกักตุน ที่มีบทบาทมีพฤติกรรม ขจรขจายแพร่สะพัดอยู่ ในทุกซอก

ทุกอนุแห่งสังคมมนุษย์มากเหลือเกินในโลก

"นานาญ" ที่ก่อให้เกิด"การให้-การเสียสละ"

ถ้าพูดกันตามประสาต่างๆ ตื่นๆ ดังได้กล่าวมาแล้วว่า "พระ" ท่านไปบิณฑบาตนั้นคือ ท่านไปเป็น "ผู้รับ"

นั่นมันแค่วัตรธรรมตื่นๆ หยาบๆ

แต่กระนั้นก็ดี มันก็ยังมี"รูปธรรม"แห่งบทบาท "การให้"เกิดขึ้นอยู่

และเป็น "การให้" ที่เกิดเพราะศรัทธาเต็มใจเพราะบูชาเคารพ

เป็น "การให้" ที่ไม่มีการบังคับ ไม่มีการข่มขู่ ขูดรีด จำใจของใคร

เป็น"การให้" ที่ไม่มีแม้แต่การจ่ายอมหรือยื้อแย่ง คดโกง ขี้ฉ้อ

ก็ยังนับได้ว่า "พระ" ท่านไปเป็นประธาน หรือ "บิณฑบาต" นั้น เป็นประธานก่อให้เกิดบทบาท

"การให้-การเสียสละ" (อย่างบูชาเคารพต่อผู้รับ) เกิดมีอยู่ในโลก อย่างดีอย่างงาม

ที่นี้แม้ในเรื่อง"การรับ" ถ้าให้คนซึ่งโลกเป็นประธานในการรับ ก็เปรียบดังเทพของไฟ "กองไฟ" เทเข้าไปเท่าใด

ก็หายสูญ ทำลายสิ้น ต้องให้คนไม่มีความโลก หรือผู้มีความโลกน้อยนั้นแหละ เป็นประธานในการรับ จึงจะเป็น

"นานาญ" ที่เนื้อดินดี จะงอกจะงอย จะส่งผลที่ดีที่ยิ่งกว่า เกิดขึ้นมา ให้แก่มวลมนุษย อย่างแท้จริง

ดังนั้น เมื่อเราจะมียุทธธรรมหรือมีพฤติกรรมแห่ง"การให้-การเสียสละ" เกิดหรือมีอยู่ในโลก จึงควรที่สุดแล้ว

ถูกที่สุดแล้วที่ "พระ" แท้ๆ จะเป็นประธานใน "การเกิด-การมี" บทบาทนี้ พฤติกรรมนี้

ไม่ว่าใคร จะเห็นได้เข้าใจ "พระ" ท่านได้หรือไม่ ว่า ลึกซึ้งอย่างซับซ้อนนั้น ท่านเป็น "ผู้ให้" มิใช่ท่านไปเป็น "ผู้รับ"

ก็ตาม "บิณฑบาต" ก็นับได้ว่าเป็นประธานก่อให้เกิด "การให้-การเสียสละ" เกิด-มีอยู่ในโลก อย่างดี อย่างงามแล้ว

ยิ่งถ้าใครผู้ใดเข้าใจได้ซึ่งได้ประณีตและเห็นจริงลึกเข้าไปได้อีกว่า พระท่าน "บิณฑบาต" นั้นท่านไปเป็น "ผู้ให้"

อันมีทั้งรูปธรรมและอรูปธรรม มีลึกซึ้งไปถึงทั้งนามธรรมจริงๆ "บิณฑบาต" ก็ยังนับได้ว่า เป็นประธาน ก่อให้เห็น

"การให้-การเสียสละ" เกิด-มีอยู่ในโลกอย่างดีอย่างงามยิ่งขึ้นไปอีก

และ ยิ่งในความเป็นจริงนั้น "พระ" ก็เป็นพระอรหันต์เจ้าแท้ๆ ผู้มีจิตบริสุทธิ์ปราศจากจิตโลก-โกรธ - หลงผิด ในการ

"บิณฑบาต" จริงๆ ทั้ง "ฆราวาส" ที่ ร่วมกิจกรรมตักบาตรอยู่ด้วยทั้งหลายนั้นๆ ก็เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ พึงประพฤติ พึงทำปรากฏการณ์นี้ให้เกิด-ให้มีอยู่ในสังคมในโลกอย่างเข้าใจใน "ประโยชน์เป้าหมาย ทั้งรูปธรรม -นามธรรม

อันสัมบูรณ์สูงสุด" (เอกคุณ) ว่าประโยชน์ตนก็ได้ ประโยชน์ท่านก็ได้อยู่แท้ โดยเฉพาะ

ประโยชน์ท่านที่เห็นที่รู้ชัดอยู่ใต้งๆ คือรูปธรรม-นามธรรม ของการให้-การเสียสละ ที่ไม่ต้อง ถูกบังคับ ชมเชยขู่วิด
ไม่ต้อง "ถูกขอ" เป็นการเสียสละด้วยความเห็นดี รู้ดีด้วยปัญญา ด้วยศรัทธา อย่างเต็มใจ อย่างรู้ชัดๆ อยู่จริงๆ ว่า

เรา "จ่าย" เรา "ให้" ด้วยความเกื้อกูลเอื้อเฟื้อกันแท้ๆ เป็นการเสียสละด้วยสภาพไม่มี "การขอ" แม้เพียง ในที่
ของผู้รับ อย่างถึงจุดสุดของ "ความแท้จริง"

และที่สำคัญที่สุดก็คือ เป็นความจำเป็นอย่างเหลือเกินที่จะต้องย้าเตือนให้แก่มวลมนุษย์ทั้งหลาย ในโลก

ต้องสร้าง ค่านิยมในเรื่อง "ให้" เรื่อง "เสียสละ" ให้เกิด-ให้มีอยู่ในโลกในสังคมให้ได้ เป็นประธาน ทุกเช้า

เป็นการเตือน แต่ต้นเวลาของวัน ทำทุกวัน เป็นการเตือนให้ย้าอย่างแน่นมั่น ลงไปในสัมผัสของคน และ ทุกคน

ในทุกคราที่ได้ร่วมกิจกรรมบิณฑบาต ก็ล้วนเป็นผู้เติม "อำนาจ-ขยายค่า" ให้แก่สันติภาพ - ภาวดีภาพ

อย่างงดงาม ด้วยศิลปะ ชั้นโลกุตระ

เป็นการให้ที่มีโลกุตระธรรมครบ"รูป-นาม"ผู้รู้แจ้งเข้าใจจริงตั้งสาธกมานี้ จึงจะไม่สงสัยเลย แม้สักนิด น้อยหนึ่งว่า

"บิณฑบาต" เป็นประธานก่อให้เกิด "การให้-การเสียสละ" เกิด-มีอยู่ในโลกอย่างสำคัญ เพราะโลก จะขาด

"การให้-การเสียสละ" ไม่ได้! โดยเฉพาะการให้ด้วยศรัทธา ด้วยบูชาเคารพ การให้โดย ไม่มีการบังคับ และ

"การให้" ที่ไม่หวังอะไรตอบแทนมาให้แก่ตน

เพราะเรื่องทั้งหลายทั้งปวงชั้นสูงสุดที่สุด มันก็ประกอบไปด้วย "อธิปัญญา" อย่างแท้จริง ที่เข้าใจได้

อย่างเป็นที่สุดแล้วว

พระทำหน้าที่ "ผู้ให้" ที่เป็นประธานได้อย่างเป็นที่สุดแท้จริง ไม่มีอื่นที่จะเป็นได้กว่านี้อีกแล้วนั้น

ก็คือ พระ "ผู้รับ" ที่ไม่มี "ความอยากได้" เลยอย่างแท้จริงนั่นแหละ (ไม่มีโลก-ไม่มีโทษ-ไม่มีไมห)

มันหมด ที่สุดแล้ว ไม่มีที่สูดเท่านี้อีก

เมื่อท่านเดินออกไปเป็น "ผู้ให้" แม้ท่านจะมีรูปธรรมแห่ง "การรับ" อยู่อย่างไร

"การให้" ของท่าน ก็ยังเป็นประธานอยู่แน่นอน เพราะ "นามธรรม" ใน "การรับ" ของท่านไม่มี! ["ความอยากได้"

ไม่มีในจิตจริงท่านเอง มีแต่"รับมา" ตามสภาพธรรมแห่งความเป็นไปอยู่ ของกิริยา ปกติธรรมเท่านั้น]

ว่าแต่ว่าฆราวาสที่ร่วมกิจกรรมบิณฑบาตนั้นๆ ผู้ใดที่เป็น "ผู้ให้" (ผู้ใส่บาตร) อยู่ไหนหนะ! ได้มี "การรับ"

เอารูปธรรม -อรูปธรรม -นามธรรม ที่ดีที่ถูกต้อง "คุณ" ที่เป็น "ค่า" นี้ๆ ด้วยวิชาเข้าไปให้แก่ตนอยู่หรือเปล่า?

ถ้าได้! ก็นับว่าเป็น "ผู้ให้" ที่ไม่ไร้ผล สำหรับผู้ยังไม่บรรลุสูงสุดถึงขั้นมีปัญญาสุดและทำได้ดีสุด! ก็เป็น

ส่วนแห่งบุญ ให้ผลแก่ชนธ แม้จะเป็น "ผล" ชั้นสาสวะ แค่นี้เพียงเลื่อมใสศรัทธาเท่านั้น ก็ยังเป็นสัมมาทิฐิ

และหรือยิ่งผู้ใดที่เป็น "ผู้ให้" อย่างเกิดอภิญญายิ่งได้ ว่า...

๙. ตนทำ "การให้" นี้อยู่ด้วยอุดมคติที่เป็นเรื่องง่าย ทำได้บ่อยๆ หรือทำได้ทุกวันโดยไม่ต้องอุตสาหะ ฝืนขม

อะไรเลย มันเป็นนิสัย เป็นอิทธิบาทแล้ว

๘. เป็นการร่วมไม้ร่วมมืออย่างเต็มใจเข้าใจที่จะทำสหกรณ์ตัวสำคัญยิ่งนี้

๗. ไม่เคียดริ้นไม่กลัวจนไม่กลัวพร่องไม่กลัวเหน้อยไม่กลัวเสียเวลา เพราะรู้ใน "ความดี" เพราะเข้าใจ

จริงแล้วว่าเป็น "คุณธรรม" เป็นการพิสูจน์สังขธรรมแท้ว่า ตนอยู่ได้ด้วย "คุณธรรมความดี"

๖. เป็นศิลปะที่อันติมะแท้ๆจริงๆ เข้าใจดีในความเป็นโลกุตระนั้นๆ เป็นนามธรรมนั้นๆ

๕. เป็นพุทธประเพณีทุกกับปีทุกกาลของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ที่เราพุทธศาสนิกชนก็ต้องทำแน่นอนนอน

มากหรือน้อยเท่านั้น ยิ่งมากก็ยิ่งเป็นความดีมาก เป็นผลสูงแก่ตน โดยเฉพาะแก่ท่าน แก่สังคม แก่มวลชน

นั่นแหละ ตรงที่สุด

๔. เป็นมนุษย์สัมพันธ์อันลึกซึ้งที่สุดซึ่งขั้นสัมพัทธภาพ

๓. เป็นสัมมาอาชีโวของพระโดยตรงอย่าง "เอก" ที่จะต้องมีเราผู้เป็นสมรवासร่วมอยู่ด้วยอย่าง "โท" ที่เดียว

๒. และมันก็เป็นสัมมากัมมันโตของผู้มีศีล-สมาธิ-ปัญญาแท้ แม้เรา "ผู้ให้" อยู่ ณ บัดนี้ ก็พึงมีอภิญญา

แจ้งชัดอยู่ว่า "จิต" ของเรานั้นก็พึง "ให้" ด้วยอธิจิตที่ว่างจากกิเลส (สัมมาสมาธิ) "ให้" อย่างไม่มี "การรับ" เอาอะไร

มาให้แก่ตนดอก! จึงได้ทำ "การให้" นี้เป็นเรื่องง่ายสบาย ทำได้บ่อยๆ ปกติธรรมดาๆ (อธิศีล) เพราะหมดสงสัย

(พันวิจิจจชา) และไร้ปฏิกริยาของกิเลสระดับหนึ่งแล้วในจิตวิสัย (พันสักกายทิจฺจ) มีแต่ "กุศลเจตนา"

อันผ่องใสบริสุทธิ์ เท่านั้นที่เป็น "ความเป็น" อยู่ โดยมีกรรมกริยานั้นๆ อย่างรู้ชัดแจ้ง ในเหตุผล คุณค่าประโยชน์

มิได้หลงผิดในบุญในกุศลของจารีตประเพณีบิดบอบบาตนี้ อย่างงมงายแล้ว (พันศีลพทตปวามาส)

๑. ถ้าผู้นั้นเป็นได้ถึงปานนี้แท้ๆ แม้จะอยู่ใน "รูป" ของทายกทายิกาก็ตาม ก็ย่อมได้ชื่อว่า พรั่งพร้อมด้วย

อริยกันตศีล (มี"อธิศีล" ชั้นพระอริยเจ้าพอใจ) พร้อมด้วยสัมมาสมาธิ (มี "อธิจิต" หรือมี "สมาธิแบบพุทธ" ในปัจจุณนี้

ในเรื่องนี้แล้ว) และกิจกรรมที่ผู้นั้นร่วมทำอยู่นี้ก็ได้ชื่อว่า เป็นการแสดงธรรม เป็นทานโปรดสัตว์ (คน)

ในโลกอยู่แท้ๆ ด้วยการร่วม (กับพระ) แสดง "การให้-การเสียสละ" ให้เกิด-ให้มีอยู่ในโลกอย่างสำคัญ (เป็น

"มหากิริยา" โสภณจิตอย่างแท้จริง ของประมัตถ์สัจจะ) เพราะโลกจะขาด "การให้ - การเสียสละ" ไม่ได้!

โดยเฉพาะให้ด้วยศรัทธา ด้วยบูชาเคารพ การให้โดยไม่มีการบังคับ และเป็นการให้ ที่ไม่ต้องการ

อะไรมาให้แก่ตน

และ

๑๐. ทายกทายิกามี "การให้" จนกระทั่งไม่มี "การรับ" เป็นที่หมดสุดนี้ ก็จะต้องชื่อว่า

เป็น "ประธาน" ก่อให้เห็น "การให้-การเสียสละ" เกิด-มีอยู่ในโลกอย่างสำคัญ ด้วยผู้หนึ่งทีเดียว

เป็น "สหกรณ์บิณฑบาต" ตัวสำคัญยิ่งสุดแล้วบริบูรณ์ เพราะเป็น "สหกรณ์ชั้นโลกุตระ" คือสักแต่ว่า ร่วมกันทำ
ประโยชน์ขึ้นในโลก โดยวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้มี "ความเกิด" ที่เป็นรูปที่เป็นแบบ เป็นลีลาชั้น "มหากุศล"
นี้ขึ้นมาแก่โลก แก่มวลชนจริงๆ ส่วนผู้ทำไม่ต้อง "ได้รับ" อะไรตอบแทนเลย ก็ได้จริงๆ
ก็ฉะนั้นแหละ คือความหมดตัวหมดตน มันมี "ความเกิด" ดำเนินเป็นไปอยู่ในจักรวาล เป็นธรรมดา เป็น
"มหาวิบาก" ของมหากุศลนี้ๆ เองเท่านั้น เพราะผู้ร่วมทำให้มีให้เป็น ทั้ง "พระ" ทั้ง "สมรवास" นั้นต่าง ก็สักแต่ว่า
"ทำ" ("กัตตตการรม" ที่ประกอบด้วยวิชา)

โดยปราศจากการ"ขอ"

ปราศจากการ "อยากได้" อะไรตอบแทน

ว่างจากการยึดเอา คว้าเอาอะไรมาให้แก่ตนอีก

แม้ถึงขั้นรู้งานนี้คือ "ความดี" ขึ้นสูงขั้นสุดปานใด ก็ไม่ได้ยึดเอาความดีนั้นมาหลงว่าเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของตัว
จะหลงว่าเป็นสมบัติหนึ่งสมบัติใดของตน จะวิปลาสว่าเป็นของของเรา กำหนดหวังแค่ว่า เป็นสิ่งที่ เราทำเพื่อ
"ความสุข" (อารมณหรือจิตวิสัย) เพื่อ "สรรเสริญ" (โลกธรรมหรือวัตถุวิสัย) ของตนนั้น ก็ไม่มีเลยจริงๆ
แม้มันจะไม่มี "ความสุข" จะต้องต่อสู้บ้างจะต้องพากเพียรอุทิศสาหัส ก็รู้ด้วยอภิปัญญาของตน ไม่สงสัยเลยใน
"ความเป็นจริง" นั้นๆ

หรือแม้มันจะมี "ความสุข" ก็เป็นเพียงความง่าย ความสบาย ความวางใจ ด้วยปัญญาที่รู้ดีเป็นที่สุด ของความรู้
ในการกระทำ รู้ในกิจยานั้นๆ อยู่ตามรูปตามแบบ ตามลีลาหนัก-เบาของงานแต่ละครั้ง แต่ละครา นั้นๆ อยู่เท่านั้น
และแม้มันจะมี "สรรเสริญ" มันก็คือการเกิด "โลก" (ธรรม) เกิด "จักรวาล" "

เป็นแค่ "แรง" ที่จะแผ่ที่จะพัดกระพือ ที่จะขยาย "ตัวของความดี" อันนี้ๆเอง นั้นแหละ ให้หมุนเดิน -ปวง -ปรับ -แปร
-แพ้ว -เผย -ผัน -ฟุ้ง -รุ่ง -ลาม -เรือง -โรจน์ ฯลฯ [หรือจะ เบา-เฉื่อย-หมดแรงลง ก็อยู่ที่ "ผู้รู้" ทั้งหลาย ที่ยืนยันว่า
สนับสนุน-นับถือ-เทิดทูน-บูชา "ศาสนา" นั้นๆ จะ "กระทำ" การช่วยความสืบทอดส่งต่อ "ตัวของความดี" นี้ๆ
ไปอีกหรือไม่ !] ไปสู่ทุกอณูแห่งบรรยากาศแก่คน แก่มวลชนผู้ควรจะแซ่ซ้อง -ยินดี - เห็นดี - และควรรู้จัก "ความดี"
หรือ "ความจำเป็น" ที่คนควรได้นี้แท้ๆ ยิ่งกว่า "ตัวของความชั่ว" ให้ประจักษ์ๆ เกิด! เท่านั้น ตัวเราไม่ได้ยินดี
หรือพอใจ ในสรรเสริญแซ่ซ้องนั้นๆ

"บิณฑบาต" จึงไม่ใช่ "การขอ"

ผู้เข้าใจดีมาถึงที่สุด ณ ขั้นนี้ ก็จะได้เห็นได้แล้วว่า "คนชั่ว" นั้นไม่มีเลย ในการ "บิณฑบาต" เมื่อการ บิณฑบาตนั้น
ถูกต้องดีงามบริบูรณ์ถึงที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นสมรवास หรือเป็นพระ มันพ้น สิ้นเกลี้ยง จากคำว่า "ขอ" หมดสนิท!

มันมีแต่ "การให้" กับ "การรับ" ของมนุษย์ผู้สุดแสนรู้ ความเป็นจริง และทำ "ความจริง"

นั้นให้ปรากฏอยู่เท่านั้นจริงๆ ("มหาภิรียา" แท้)

มันเป็นสัญลักษณ์สมมุติแห่งความเป็น "ภราดรภาพ" เป็น "สันติภาพ" อยู่ชนิดถึงขั้นมี "สักการบูชา" กันชัดๆ

เจนๆ ถึงขั้นมี "เทิดทูน" เห็นๆ

โดย "ถือ" กันขึ้นมาด้วยรู้แต่เข้าใจจริงตรงกัน เพราะเห็นควรเห็นดีเห็นมหากุศล โดย"นับ"เอาได้ เพราะมี เนื้อ
มีสาระมี "ค่า" อันประมาณมิได้กันจริงๆ ทั้งรูปธรรม-อรูปธรรม และ นามธรรม แต่ "ดีแน่" หรือรู้ชัด แน่ว่า "ดี"

เป็นที่สุดแห่งที่สุดขณะนี้แล

ดังนั้น ผู้ใดที่ "สนับสนุน" ศาสนาอยู่จริง ก็น่าจะมี ความปรากฏจริง หรือความเป็นจริง ยืนยันออกมา จึงจะเห็นได้

รู้ว่า ความมีปัญญาจริง และมีการทำได้จริงของคนจริง! นั่นๆ เป็นอยู่แท้ แม้จะทำได้ ถึงขั้นโลกุตระ

"ขั้นสูงสุดยอด" จะได้แค่ขั้นใดๆก็ขอให้ มี "การกระทำ" มี "กิริยา" ออกมาเป็นปรากฏการณ์ กันเกิด...

ผู้เป็น "พระ" จะมีแค่เพียงการบิณฑบาต

หรือผู้เป็น "ฆราวาส" จะมีแค่เพียงการร่วมมือร่วมใจต่อกัน

แค่นี้ก็เป็นที่ยืนยันได้แล้วว่า ผู้ที่สนับสนุน-นับถือ-เทิดทูน-บูชา ชาติ-ศาสนา-พระมหากษัตริย์ แท้จริง

เพราะอย่างน้อยก็มี "การกระทำ" (กรรม) มี "กิริยา" (กรรม) อย่างเห็นได้ รู้ได้ชัด

ข้อสำคัญ ขอให้พยายามทำให้ดี ทำให้ถูก ทำให้ตรง "สาระธรรม" แห่งบิณฑบาตนั้นเกิด

"ภิกษุ" จึงไม่ใช่ "ผู้ขอ"

ศิลปะ วัฒนธรรม สหกรณ์ ฯลฯ ซึ่งเป็นพุทธประเพณีมาทุกกับปีทุกกาลปีแห่งพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จะได้คงทน

ถาวรบริสุทธิ โปรดช่วยกันบูรณะ ปร่าปราม ปรับปรุงกันให้เข้าสู่สภาพที่มี "ธรรมสาระ" อันบริบูรณ์เทอญ !!

มิฉะนั้น "บิณฑบาต" ก็จะกลายเป็นกิจกรรมของ "คนขี้ขอ" ทำลายพุทธศาสนา ไปอย่าง ไม่มีปัญหา ภายในไม่ช้า

ไม่นานนี้ แน่เสียยิ่งกว่าแน่ !

หมู่บ้านใดหรือประเทศใดที่มี "บิณฑบาต" อย่างงามแท้ ถูกธรรมจริง เป็นวัฒนธรรม เป็นศิลปะที่ทรงอยู่ ประดับอยู่

ในหมู่บ้านนั้น ในประเทศนั้น จึงเรียกได้ว่า หมู่บ้านนั้น ประเทศนั้น เป็นหมู่บ้านหรือเป็นประเทศที่มี "จิต" ประเสริฐ "จิต"

สูงจริงๆ เป็นความศิวิลิซซ์ยอดเยี่ยม ซึ่งจะขึ้นยืนยง และพร้อมทั้งเข้าใจแจ้งกันว่า เป็น "กิจกรรม" เป็น "พฤติกรรม"

ขั้นสูงสุดของมนุษยชาติ ที่จะขึ้นอยู่ในสังคมนั้น ประเทศนั้น ได้ยากมาก อย่างจริงยิ่งๆ อีกด้วย

นั่นเกี่ยวกับการถูกดูว่าเป็น "คนขี้ขอ" เพราะเหตุแห่ง "บิณฑบาต" จะเป็นได้แค่ไหน? จะจริงหรือไม่? ก็ได้สาธยาย

มาขอแก่การแล้ว

สาเหตุที่ต้องเขียน

เหตุที่จำเป็นต้องเขียนเรื่อง "ภิกษุ" ของพุทธ" ไม่ใช่ "ผู้ขอ" ขึ้นมานี้ ก็เนื่องจาก...

๑. คนนอกพุทธศาสนา หรือคนที่นับถือพุทธ ตามตระกูลเองก็เถอะ และไม่ว่าเป็น "หัวใหม่" หรือ "หัวเก่า"

บางคน ได้เข้าใจผิด ได้จับจ้วงกล่าวโทษ "การบิณฑบาต" อย่างสาหัสเสีย เทเสียเหลือเกิน เช่น

-หาว่าเป็นการขอทานบ้าง

-เป็นคนขี้ขลาดขี้ขงเลยบ้าง

-เป็นการกระทำของคนผู้เอาเปรียบบ้าง

-เป็นวิธีการที่ทำให้คนไม่ทำงานบ้าง

-เป็นการแสดงออกซึ่งความด้อยพัฒนาบ้าง ฯลฯ

-หรืออะไรอื่น ๆ อีก มีมานาน มีมามาก แล้วแต่ใครๆจะได้ยินได้ฟัง คำจอทงท้วง ตีฉินอื่น ๆ ต่างจากนัยยะ

เพียงที่ยกมา กล่าวนี้ก็ยังมี

ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดความจริง หรือเข้าใจยังไม่ได้ว่า

* "บิณฑบาต" คืออะไร ?

* ทำไมจึงต้องบิณฑบาต ?

* ทำไมจึงต้องทำอย่างนี้ ?

* และ "อย่างนี้" ที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้นั้นนะ เป็น "การบิณฑบาต" ที่ถูกแล้วดีแล้วหรือ ?

* สมควรจะมีอยู่หรือไม่ ในสังคมที่มีเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างนี้ ขนาดเท่านี้ ?

* "บิณฑบาต" ทุกวันนี้ เป็น "ศิลปะ" หรือเป็น "อนาจาร" กันแท้ ?

* "บิณฑบาต" เป็นความโง่ เป็นความตื่นเขินที่นำคุณถูกเหยียดหยาม หรือเป็นความฉลาดลึกซึ้งอย่างไร ?

๒. "พระ" ผู้มีสัมมาทิฐิ และมีปฏิปทาถูกต้อง ตรงตามพุทธธรรมในพุทธศาสนาแท้ๆจริงๆ ถูกเข้าใจผิด

ถูกจาบจ้วง ตีขลุบรวมไปหมดว่า

- เป็น "คนขี้ขอ"

- มีแต่กรรมวิธีขี้ขอ

- มีแต่หาทางเรียไร

- มีแต่อุบาย เลศ เล่ห์ เอาแต่ได้ หาเงิน

- สะสมสมบัติวัตถุ มุ่งมันแต่จะสร้างสมบัติพัสถานให้ใหญ่ๆ ให้โตๆ เพราะหลงวัตถุ หรือเพื่อผล แห่ง โลกียสุข

- สรรเสริญ -ยศ -ลาภ ไม่แตกต่างกรรม ไม่แตกต่างจิตที่กำหนด ที่หมายของคฤหัสถ์ทั้งหลาย เขามุ่ง เขามู

เขาหลงแสวงหากันอยู่นั้นเลย

เล่นเข้าใจใส่ความกันเลยเถิด ตีถั่วเหมาไหลไปหมด ถึงยังงี้เลยแหละ จริงๆ

ซึ่งเป็นความ "เห็นผิด" หรือเป็นความ "เห็นไม่ได้" เป็นการ "ดู(พระ)ไม่ออก" ของคนบางคน จึงไปหลง นับเอาถือเอา

เข้าใจเอา "พระ" ที่ไม่ใช่ "ภิกษุในธรรมวินัยนี้" ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เป็น "พระ" ในพุทธศาสนา

โดยไปหลงนับเอาถือเอาเข้าใจเอา "สมณพราหมณ์(พระ)ผู้เจริญบางจำพวก" ที่เป็น "คนขี้ขอ" อยู่ หรือเป็น

ผู้ยังมีจิตภาวนายู่ที่นั่น ว่าเป็น "พระ" ในพุทธศาสนา
แท้จริงแล้ว "พระ" แท้ๆ หรือ "ภิกษุในธรรมวินัยนี้" ของพุทธศาสนานั้น ไม่ใช่ "คนซื้อขอ" ตามที่ผู้ซึ่ง รู้ยังไม่ได้ -
ดูยังไม่ออกบางคน เขาต่อเอานั่นหรือ !
